

3. Философия права. Курс лекций : учеб. пособ. : в 2 т. / С. Н. Бабурин, А. Г. Бережнов, Е. А. Воротилин [и др.]. ; отв. ред. М. Н. Марченко – М. : Проспект, 2011 – Т. 1.– 552 с.

4. Штанько А. О. Правосвідомість та її роль у формуванні поведінки / А. О. Штанько // Держава і право : збірн. наук. праць. Юридичні і політичні науки.– Вип. 43.– К. : Ін-т держави ім. В. М. Корецького НАН України, 2009.– С. 144-152.

5. Ильин И. А. Путь духовного обновления // Почему мы верим в Россию : сочинения / И. А. Ильин.– М. : Эксмо, 2008.– С. 123-374.

6. Теория права и государства : учебник / Под ред. В. В. Лазарева.– М. : Право и Закон, 1996.– 424 с.

7. Загальна теорія держави і права : навч. посіб. / за заг. ред. В. В. Копейчикова.– К. : Юрінком Інтер, 2001.– 320 с.

8. Окара А. Н. Правосознание – центральная категория философии права И. А. Ильина / А. Н. Окара // Государство и право.– 1999.– № 6.– С. 84-93.

9. Трубецкой Е. Н. Лекции по энциклопедии права бник / Е. Н. Трубецкой // Философия права : хрестоматия ; под ред. Н. И. Панова.– К. : Издательский Дом "Ин Юре", 2002.– С. 387-421.

10. Ильин И. А. Общее учение о праве и государстве / И. А. Ильин.– М. : АСТ : АСТ МОСКВА : ХРАНИТЕЛЬ, 2006.– 510, [2] с.– (Философия. Психология).

УДК 378.6.001.891:347(043.2)

Шуст Н.Б.,
д.с.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ВИПУСКНИКІВ ВНЗ У ТРАНСПОРТНІЙ СФЕРІ

Поточні освітні реформи пов'язані з глобальними подіями і переважно стосуються змісту та організації навчальних програм [1]. Що стосується змісту освіти, то тут наголос робиться на отриманні та передачі ключових компетенцій або багатофункціональних вмінь. Компетенції набуваються додатково до основних вмінь з предмету та допомагають студентам впоратися з вимогами до різної роботи, а також з можливими кризовими ситуаціями, які виникають під час роботи [2, ст. 42].

Актуальними сферами вищої освіти є:

- працевлаштування (можливість знайти роботу) забезпечує міцний

зв'язок між вищою освітою та практикою, оскільки вища освіта вже не є достатньою, щоб відповідати вимогам і потребам професійної практики;

- інтерналізація (засвоєння) сприяє міжнародній мобільності та передачі вмінь між різними культурами;

- навчання протягом життя спрямоване на отримання подальших кваліфікацій незалежно від віку, соціального статусу та статі. Таке навчання використовується переважно працюючими людьми. Для них розробляють програми відповідно до існуючих потреб.

Працевлаштування – це мета та одночасно критерій освіти, тому на сьогоднішній день викладачі повинні стимулювати студентів розвивати навички, які допомагають майбутнім випускникам справлятися з різними соціальними змінами. У сучасному суспільстві вже існує потреба на такі навички, однак система вищої освіти зовсім не приділяє цьому належної уваги. Розвиток навичок передбачає застосування технічних та методологічних знань для вирішення комплексних практичних проблем, для яких професійні (оперативні) та соціальні (інтерактивні) компетенції є вирішальними.

Аналізуючи досвід освітніх систем багатьох країн світу, одним із шляхів оновлення змісту та навчальних технологій, узгодження їх із сучасними потребами, інтеграції до європейського та світового освітнього простору є компетентісний підхід та створення ефективних механізмів його запровадження [3, 4].

Орієнтуючись на сучасний ринок праці, освіта до пріоритетів сьогодення відносить уміння оперувати такими вміннями та знаннями, що задовольняють потреби сучасного суспільства, підготують молодь до нових ролей у цьому суспільстві. Саме тому, важливим нині є не тільки вміння оперувати власними знаннями, а й бути готовими змінюватись та адаптуватись до нових потреб ринку праці, тобто до створення можливості отримати роботу [5, ст. 88].

Література

1. Shust N. Ukrainian higher education on the way to global Partnerships / N. Shust // World Congress-Developing global partnerships, New-York city, February 18-20, 2008, page 65-66.

2. Зимняя И.А. Ключевые компетентности как результативно-целевая основа компетентностного подхода в образовании. Авторская версия. / И.А. Зимняя // Россия в Болонском процессе: проблемы, задачи, перспективы: труды методол. семинара.– М.: Исследовательский центр проблем качества подготовки специалистов, 2004.– 42 с.

3. Shust N. Ukrainian higher education / N. Shust // International Initiatives, Washington, DC, 2009, page 15-21.

4. Shust N. Bridging the Gap Between Internationalization and Multicultural Education / N. Shust // American council on education publications on, Washington, 2009, page 43-55.

5. Шуст Н.Б. Компетенції – основа поступального розвитку освіти / Н.Б. Шуст // Наукові праці Національного авіаційного університету: Серія "Юридичний вісник "Повітряне і космічне право" – № 1(14) 2010.– 96 с.

УДК 340.1(043.2)

Шуст Н.Б.,
д.с.н., професор,
Кушнір Т. В.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

КЛАСИФІКАЦІЯ ЗАКОНІВ ЯК НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ

Проаналізувавши систему нормативно правових актів України, звертаємо увагу на один із видів нормативно правових актів, а саме на закон та його класифікацію. Адже саме класифікація законів привертає увагу щодо дослідження та визначення проблематики. Українське законодавство виділяє конституційні закони та звичайні закони. В свою чергу за значенням і місцем у системі законодавства закони можна поділити наступним чином: Конституції; Конституційні закони; Звичайні (поточні) закони; забезпечуючі (оперативні) закони;

Закон як один із видів нормативно-правових актів належить до основних джерел права у системі нормативно правових актів нашої правової системи, та має серед них вищу юридичну силу. Закон – це нормативно-правовий акт, що приймається в особливому порядку органом законодавчої влади або референдумом, має вищу юридичну силу і регулює найбільш важливі суспільні відносини. Саме на закони припадає найбільший обсяг правового регулювання, оскільки жодне інше джерело права не має настільки широкої сфери застосування та регулятивних властивостей.

Проблеми класифікації законів присвячені дослідження вітчизняних та зарубіжних науковців: С. С. Алексєєва, А. М. Колодія, Г.І. Дутки, О. Ф. Скакун, М. В. Цвіка та багатьох інших. Незважаючи на те, що про-

блема класифікації законів не є новою для юридичної науки, вона не знайшла однозначного, загально визнаного вирішення, а окремі підходи до класифікації законів є предметом наукової дискусії.

Більшість авторів у якості основної класифікації законів наводить поділ законів на конституційні та звичайні. Однак, при цьому, критерії для цієї класифікації зазначаються різні: юридична сила [1, с. 285], ступінь значущості для життя суспільства [2, с. 519], значення і місце в системі законодавства [3, с. 321].

Крім того, серед вчених немає єдності і в тлумаченні поняття "конституційні закони" та "звичайні закони". Так, М. Н. Марченко зазначає, що до конституційних законів належать конституції, закони, що вносять зміни і доповнення до конституції та закони, необхідність прийняття яких прямо передбачена у конституції. Звичайними законами є закони, для прийняття або зміни яких не передбачений особливий порядок.

О. Ф. Скакун до конституційних законів відносить лише закони, на які посилається конституція або необхідність ухвалення яких прямо передбачена чинною конституцією, та закони, якими вносяться зміни, доповнення до чинної конституції; конституція становить окремий, самостійний вид законів.

За часом дії виділяють постійні закони (закони, розраховані на тривалий (необмежений) строк дії) та тимчасові закони (закони, прийняті на визначений у часі строк дії). Особливим видом є надзвичайні закони – акти, що приймаються за надзвичайних обставин і призупиняють дію чинних у відповідній сфері нормативних актів. Такі закони покликані забезпечити безпеку громадян у разі війни, катастроф, епідемій, необхідності захисту конституційного ладу при спробі захоплення державної влади шляхом насильства тощо

За суб'єктом законотворення закони поділяються на прийняті народом шляхом референдуму та прийняті парламентом.

За ступенем впорядкованості закони поділяють на кодифіковані – нормативні акти, затверджені законами, в яких на науковій основі узагальнюються і систематизуються норми права, що регулюють певну групу суспільних відносин. Та поточні або тематичні – несистематизовані законодавчі акти.

Останню групу законів можна назвати комплексними, оскільки предметом їх регулювання є неоднорідна сфера суспільних відносин.

Враховуючи, що комплексні та спеціальні закони, як явище правової дійсності притаманні для всіх галузей, підгалузей або інститутів права в Україні, вітчизняні закони за предметом правового регулювання можна поділити на: